

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

ချစ်မိလေသောအဘိ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

“ဖုန်း! ဖုန်း! ဖုန်း!”

ဟူသော ထုရိုက်သံကြီးက အိမ်ထဲမှ ညံ့၍ ထွက်ပေါ်လာပါသော်လည်း ဆူညံစွာအော်ညည်း သံကို စိုးစဉ်းမျှမကြားရပါ။

“ဖုန်း! ဖုန်း! ဖုန်း!”

ထပ်မံ၍ ထွက်ပေါ်လာပါသော်လည်း အော်ညည်းသံကို မကြားရပါ။

“ဒုတ်!”

အရိုက်ခံရတဲ့ လူကတော့ ဘယ်လိုနေမယ်မသိပါဘဲ၊ ရိုက်နေတဲ့ လူကတော့ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျကာ ကိုင်ထားသောတုတ်ကိုပင် လွှတ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

“မင်းကိုရိုက်ရတဲ့ ငါပဲ မောနေတော့တယ် တွမ်ရယ်”

“မမောပါနဲ့၊ ရိုက်ပါဦး”

ဟု ဆိုကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကျနေသော အချင်းတစ်လက်မခွဲခန့်ရှိသည့် ကြိမ်လုံးကြီးကို ကောက်ကာ ဘွားအေဖြစ်သူရဲ့ လက်ထဲသို့ ပြုံးဖိုးဖိုးကြီး ထည့်ပေးလိုက်ပြန်ပါသည်။

ထိုအခါမှာ တော့ ဘွားအေလုပ်တဲ့ သူက သူ့လက်ထဲမှ တုတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ ကြိမ်လုံး နှင့် ပင် ခေါင်းသို့ချိန်ရွယ်ကာ တုတ်ခနဲ ချပစ်

လိုက်ပါတော့သည်။ ။

“အား ...”

နာကျင်စွာ အော်ညည်းသံနှင့် အတူ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ ရှုံတွ နီရဲသွားရပါသည်။ ။

“အဘွား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“မင်းကို ထုလိုက်တာလေ”

“နာတယ်ဗျ”

“နာအောင်လုပ်တာ၊ ဟွန်း ... ဒီလောက်ရိုက်နေတာတော့ မနာဘဲ ဒီခေါင်းကိုထုတော့မှ နာရအောင်က မှန်မှန်ပြောစမ်း! မင်းရဲ့ တင်ပါးမှာ ဘာကပ်ထားသလဲ”

ဟု ဆိုကာ သူ့အင်္ကျီစကို ဆွဲလှည့်နေတာကြောင့် သူပြာသွားရပါသည်။ ။ သူတင်ပါးမှာ ခုထား သည့် ရာဘာတုံးကိုသာ တွေ့သွားလို့ ကတော့ သူ့ဘဝက အနေချောင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။ ထို့ကြောင့် ပင် ဘွားအရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက်ပြေးရန်သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။ ။

“လှည့်စမ်းပါ၊ ဟိုဘက်ကို”

“အဘွားရယ်၊ သေမှာ ကိုသိရင်တော့ လူတိုင်းကြောက်ကြတာပဲ။ သားအချစ် မြေးအနှစ်တဲ့ ၊ စီးပွားရေးပဲသိတဲ့ ဖေဖေက အဘွားကို အဖော်လုပ်ပေးလို့ လား”

“ဘာဆိုလို့ လဲ ... မင်းကိုငါရိုက်တာနဲ့ ငါ့သားနဲ့ ဘာဆိုလို့ လဲ”

“ဒီမြေးလေးတစ်ယောက်ရှိလို့ ပြေးရ လွှားရ ရပ်ကွက်ရုံး သွားရနဲ့ ၊ ဒီမြေးကပဲ အဘွား ကျန်းမာရေးအတွက် လေ့ကျင့်ခန်းပေးနေရတာ။

ဒီမြေးကို ချစ်စမ်းပါ အဘွားရယ်၊ ကဲ၊ ပြော၊ အဘွား ရိုက်ဦးမှာ လား ...
မရိုက်တော့ဘူးလား။ မရိုက်တော့ရင် သွားမယ်”

ဟု ဆိုကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်မည်ကြံတော့ ...

“ဘုရား ... ဘုရား ... မြေးလိုချင်လွန်းလို့ ချွေးမကိုတောင်စွန့်ပြီး ယူ
ထားရပါတယ်၊ ဒီလို မြေးမျိုးကြီးတဲ့ ။ လောကကြီးရယ် ...
ဘယ်လိုလူမျိုးကိုများ ဒီမိသားစုကို ပေးခဲ့ရတာလဲ”

မရိုးနိုင်စွာ အားပါးတရအော်နေသော အဘွားရဲ့ အသံကို လျစ်လျူရှု
ကာ ဘွတ်ဖိနပ်ကို ငုံ့စီး နေလိုက်ပါသည် ။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဘယ်မှ မသွားနဲ့ တော့နော်။ မကြာခင် မင်းရဲ့ အဖေ ပြန်
လာတော့မှာ ”

“ဖေဖေပြန်လာတော့ သားက ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ သားက ထမင်းလ
ည်း မခူးတတ်ဘူး၊ သားကိုမြင်ရင် ဖေဖေ ဒေါသထွက်မှာ စိုးလို့ စေတ
နာနဲ့ အပြင်ထွက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျေးဇူးရှင်ကြီးရယ်၊ ဟဲ့! အပြင်သွားတာ
ကောင်းကောင်း သွား၊ ပြဿနာတွေ ရှာမလာခဲ့နဲ့ ။ ငါ့သားက
မင်းကြောင့် ရောဂါတိုးနေဦးမယ်”

သားချစ်မေမေဖြစ်သော ဘွားအလုပ်သူကဆိုလျှင် သူက နှာခေါင်း
ကို ရှုံ့လိုက်မိပါသည် ။

ကောင်းလှပါသည်ရဲ့ ဆိုသော အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့မှ အပေါ်ဝ
တ်အင်္ကျီကွက်ကြားကို ချွတ်ပြီး လမ်းဘေးမှာ ဖြစ်သလို လွင့်ပစ်ကာ ခါး
ပတ်ကြိုးကို လျှော့ချလိုက်ပြီး တင်ပါးတွင် ခုထား သော ရာဘာပြားကို
ထုတ်၍ ရေစီးမြောင်းထဲ လွင့်ပစ်လိုက်ပါတော့သည် ။

ပြီးတော့ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဆံပင်နီကြောင်ကြားလေးများကို လက်ဖြင့်ထိုးဖွပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲမှ လက်အိတ်ကို ဆွဲနှုတ်ကာ ညာလက်တွင် ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး နီရဲနေသော နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာကို တံတွေးနှင့် ဆွတ်ကာ လမ်းကျဉ်းလေးထဲကို ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ပါသည်။ ။

သူ့မျက်လုံးက တစ်နေရာရာကို စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ။

“ဟား ... ဟေ့ကောင် လာကွာ၊ ဒီမှာ အိမ်မည်းကို ဂိုးမလို့ မင်းကို စောင့်နေတာ”

ဥက္ကာက သူ့ပခုံးကိုဖက်ပြီး ပြောလာလျှင် ဥက္ကာရဲ့ လက်ကို ပခုံးပေါ်မှ ပုတ်ချကာ နေလုံးဆီ တည့်တည့်ကပ်သွားပြီး, ...

ခွပ်! ခွပ်!

ဟု နှစ်ချက်ဆက်တိုက် မေးရိုးကို ဆင့်ထိုးလိုက်ပါ၏။ အားလုံးမှာ မှင်တက်မိသွားကြ ပါသည်။ ။ တွမ်က ဘာကြောင့် နေလုံးကိုထိုးရသလဲဆိုတာ မည်သူကမှ မသိသောကြောင့် ဖြစ် ပါသည်။ ။

“တွမ် ... မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“သိချင်ရင် ဒီဗီလိန်ကောင်ကိုမေး၊ မြေခွေးထက်တောင် ကောက်ကျစ်တဲ့ ကောင်။ ငါ့လက်နဲ့ မင်းပါးနဲ့ ထိရမှာ တောင် ရွံ့လို့ လက်အိတ်စွပ်ပြီး ထိုးတာ ဟေ့ကောင်။ နောက်တစ်ကြိမ် အဲဒီလို လုပ်ရင် ငါ့လက်နဲ့ မင်းအသက်ပျောက်မယ်”

ဟု သာ ကြိုးဝါးပြီး ထွက်သွားသော တွမ်ရဲ့ ကျောပြင်ကို အားလုံးမှာ ငေးကြည့်ရင်း နေလုံး နားသို့ ဝိုင်းအုံလာကြပါသည်။ ။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မနေ့ညနေက သူ့အဘွားက ငါ့အိမ်ရောက်လာတယ်၊ မင်းတို့ လည်း သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ သူ့အိမ်နဲ့ ငါ့အိမ်က နီးနီးလေးလေ”

“အဲတော့”

“သူ အိမ်ပြန်မအိပ်လို့ ငါ့ကိုမေးမြန်းစူးစမ်းနေတာပေါ့”

“အဲတော့”

“အဘွားကြီးက ဂျပန်ဝက်အူထက် အရစ်ရှည်တယ်။ ငါလည်း စိတ်မ ရှည်တော့တာနဲ့ အမှန် အတိုင်း ဖြေလိုက်တယ်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“မနေ့ည ဆယ့်တစ်နာရီထိ ကောင်မလေးသုံးယောက်နဲ့ အတူရှိနေ တယ်လို့ ။ အိမ်ပြန်မအိပ်ရင် ဟိုတယ်မှာ အိပ်မှာ ပေါ့လို့ ပြောလိုက်တ ယ်”

“ကောင်မလေးနဲ့ မအိပ်ဘူးလေ၊ အမူးလွန်လို့ ငါနဲ့ အတူ ဟိုတယ်မှာ အိပ်တာ မင်းသိနေတာ ပဲ။ မင်းကတော့ တကယ့်မြွေပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အမှန်က လက်အိတ်စွပ်ပြီး ထိုးနေတာတောင် လက် နာသေးတယ်”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ငါ့ကိုအဲဒီလို မပြောနဲ့ ။ သူ့ခိုးဖမ်းနေတဲ့ သူ့အဘွားရဲ့ မျက်လုံးကို မင်းတို့ လည်း ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ကြိုက်မကြိုက်ဆိုတာ မသိဘူး။ အခု ဟိုကောင်က မင်းကိုတင်းသွားပြီ။ မင်းကိုတင်းတာ ပြဿနာ မရှိဘူး။ အခု ငါတို့ ရေပြတ်နေတယ်။ အိမ်မည်းမှာ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“မသွားဘဲနေပေါ့ကွာ”

“မသွားလို့ ရမလားကွ၊ ချိန်းပွဲကြီး ... သိက္ခာကျတယ်”

ဟု ဆိုတာ ဥက္ကာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချလိုက်လျှင် နေလုံးက သူ၏ လက်ညှိုးထိပ်မှ လက်စွပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ...

“ဒါလုပ်ရအောင်ကွာ”

“ဘယ်လောက်တန်လဲ”

“မင်းစကားက ကျောလှချည်လားကွ၊ အမှန်အကန်ပါ။ ငါးသိန်းဝန်း ကျင်ရှိတယ်”

“အိုကေလေ၊ ဒီပွဲသာ ငါနိုင်လို့ ကတော့ တစ်လစာ မပန်လည်း ရပြီ”

“ရှုံးရင်ရော”

“ကျူလုံးတွေကို ပစ်မယ်ကွာ၊ ကိုင်ထားတဲ့ ကျူတံနဲ့ ခေါင်းမိမိ၊ ခြေမိ မိ မိတာတွယ်”

“ရမလားကွ၊ ဒီလိုရန်ပွဲမျိုးမှာ တွမ်မပါရင် သိပ်အားမရှိဘူး။ တွမ်က နှစ်ယောက် တစ်ယောက် ဖိုက်နိုင်တယ်”

“ကဲ ... လှည့်ပြန်သွားတဲ့ လူကို တမ်းတမနေနဲ့ တော့။ အချိန်ကောင်းတုန်း လစ်ရအောင်။ နောက်ကျနေမှ သရဲဘောဆိုပြီး အလှောင်ခံနေရဦးမယ်”

ဟု ဆိုကာ ထိုအုပ်စုလေးမှာ ထွက်သွားကြပါတော့၏။ ထိုအုပ်စုထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင် မှာ ပင် ထိုနေရာသို့ တွမ်က ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ။

စောစောက အုပ်စုကြီးက ရှိမနေတော့သည် မို့ ခုံပေါ်တွင် တက်ကာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီး ဒီနေ့တော့ အချိန်တွေ ဘယ်လိုဖြုန်းရမလဲဆို

တာကို စဉ်းစားနေမိပါသည်။ ။

အပေါင်းအသင်း မရှိရင် မနေတတ်တဲ့ သူက တွေးတောကြံဆရင်းပင် နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ ရဲ့ ခေါ်နေကျ အိမ်မည်းဟု အမည်တွင် သည့် ကျူခုံတွေရှိရာအဆောက်အဦသို့ လိုက်လာခဲ့ ပါသည်။ ။

သူထင်ထားသည့် အတိုင်းပင် လက်ရည်ညှံသော ဥက္ကာက ရှုံးမဲ မဲနေခဲ့ပါသည်။ ။ နှာခေါင်း ပွစိပွစိနှင့် ရန်မူချင်နေသောအုပ်စုမှာ သူဝင်လာတာ မြင်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြေတွေ လက်တွေကို လှုပ်ရှားလိုက်ကြပါသည်။ ။

သူလည်း မကြာခင် သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရပါတော့သည်။ ။

*

အခန်း (၂)

တစ်ညလောက် အချုပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်လိုက်ရ၍ မလန်းမဆန်းဖြစ် နေရပါသော်လည်း ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်မှာ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် နေရတယ်ဆိုတာ မျိုးက မရှိပါ။ ဘွားအေရဲ့ ပွစိပွစိအသံကို ဒီခိုင်းမျိုးစုံ၊ အသံမျိုးစုံမှာ အနေအထားမျိုးစုံနှင့် ပျင်းနေအောင် နာကြားရပြန်ပါသေးသည်။

နားကွဲလောက်အောင် နားထောင်ပြီးတော့မှ ‘ရေချိုးသန့်ရှင်းပြီးမှ အိပ်၊ ဘယ်ကိုမှ မထွက်နဲ့ နော်’ ဟူသော အမိန့်ရတော့မှ သူ့မှာ အနေချောင်ပါတော့သည်။

အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ဝင်ချင်းပင် ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချပစ်လိုက်ပါတော့သည်။ ရေချိုးဖို့ လည်း သတိမရသလို ခြေထောက်ရေဆေးဖို့ ပင် စိတ်မကူးမိပါချေ။

ညစ်ပတ်နံ့စော်နေသောအင်္ကျီရော၊ ဟောင်းနွမ်းပေရေနေသော ဂျင်းဘောင်းဘီကိုပါ ဖြစ်သလို ချွတ်ပုံလိုက်ပြီး ညောင်းညာနေပြီဖြစ်သော ကျောရိုးကို ဆန့်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ၏။ သိပ်မကြာခင်မှာ ပင် သတိရော အသိရော မရှိနိုင်တော့လောက်အောင် အိပ်မောကျသွားပါတော့သည်။

“ဖြန်း! ဖြန်း! ...”

“ဒါက ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်နေတာလဲ၊ ထစမ်း”

သူ့ကျောရိုးကိုရိုက်ကာ အော်လာတော့မှ သူ နိုးသွားရပါသည်။ သူ့စိတ်

တံညစ်သွားရပါ၏။ ဘယ်လို အိမ်မျိုးမှ များ လူလာဖြစ်နေရတာလဲ။ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ၊ နေချင်သလို မနေရ။

“အဘွားရာ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“မင်းပုံ မင်းရော မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ဦး”

ဟု ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ရှော့ပင်နံတိုလေး တစ်ထည်ကလွဲရင် တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်ကပ်မနေသည့် အဖြစ်ကို တွေ့သွားရပါ၏။

“ကျွတ်! ဒါဘာဖြစ်သလဲ၊ ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ်နေတာတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေရတော့ဘူးတဲ့ လား”

“ကိုယ့်အဘွားကို တကျွတ်ကျွတ်မလုပ်နဲ့ ။ ပါးကျိုးသွားမယ်”

“အဘွားရာ၊ တကယ့်ပြဿနာပဲ။ သား အခုအိပ်ဦးမယ်၊ အိပ်ရေးဝလို့ ထလာမှ အဘွား ကြိုက်သလောက်ပြော။ မအိပ်ခင်ကလည်း နားထောင်ပေးခဲ့ပြီးပြီလေ”

“ဘာ! မင်းက ငါဆုံးမနေတာကို အပျင်းပြေသီချင်းဆိုပြနေတယ်များ ထင်နေသလား”

“အဲဒီသီချင်းမျိုးကို သား အလွတ်ရနေပါပြီဗျာ။ တောင်းပန်ပါတယ် ... အိပ်ပါရစေဦးဗျာ”

“မင်းအိပ်တာ သုံးနာရီကျော်နေပြီ၊ မအိပ်နဲ့ တော့၊ ခေါင်းကိုက်နေမယ်”

“ကျွတ် ... အဘွားကို သူငယ်ချင်းရှာပေးတော့မှ ထင်တယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“သားကိုရစ်ဖို့ ပဲ အဘွား အလုပ်ရှိနေတာလေ”

သူက စကားကို ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ လက်လွှတ်စပယ် ပြောလိုက်တာဆိုပေမယ့် ဘွားအေ လုပ်သူက ငြိမ်ကျသွားသဖြင့် မှေးကျဉ်းကျဉ်းဖြစ်နေသော မျက်လုံးပင် ပြူးကျယ်သွားရပါသည်။ ။ တကယ်တော့ သူ ဒီလိုပြောလိုက်ရင် သူ့ကျောကို တဘုန်းဘုန်းနှင့် ထုခဲ့ရမှာ လေ။

ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေ၍ ဘွားအေလုပ်သူကို မော့ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ တော့ သူ အံ့ဩသွား ရပါသည်။ ။ သူ့ကိုထုရိုက်ဖို့ သာ အမြဲစဉ်းစားနေတတ်သော အဘွားက ဘာကြောင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ဝဲနေရတာလဲ။

“အဘွား”

“မင်း ဘယ်တော့များမှ လိမ္မာမလဲ တွမ်ရယ်”

“ဗျာ!”

“မင်းအဖေက အသက်ငါးဆယ်ကျော်နေပြီ။ ဒီအလုပ်တွေကို လုပ်နေရတာ ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ငါ့သားကို ငါသိပ်သနားတာပဲ။ မင်းလိမ္မာစမ်းပါ တွမ်ရယ်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီ၊ မင်းသေတဲ့ အထိ မိုက်ဖို့ များ ဆုံးဖြတ်ထားလေရောသလား ဟမ်”

“ဟာ ... အဘွားကလည်း ”

“ငါ့အသက်က ခုနစ်ဆယ်ကျော်နေပြီ။ နေဝင်ချိန်ရောက်နေပါပြီ။ ငါမသေခင်လေး မင်းကို အတည်တကျ မြင်ချင်သေးတယ် တွမ်ရယ်။ ဒီအဘွားအိုကြီးရဲ့ ဆန္ဒကို မဖြည့်ဆည်းနိုင်ဘူးလား ... ဟမ်း”

မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျကာ ပြောနေသဖြင့် သူ ဦးနှောက်ခြောက်သွားရပါသည်။ ။ ဒီပုံစံအတိုင်းသာဆိုလျှင် ဒီမိန့်ခွန်းက တော်

တော်နဲ့ ပြီးဆုံးမည့် ပုံ မပေါ်ပါချေ။

“မြေးချီချင်လွန်းတဲ့ ငါ့ကြောင့် ငါ့ချွေးမလေးခမျာ အသက်စွန့်မွေးပေးခဲ့ရှာတာ။ ငါ သေသွားရင် ငါ့ချွေးမလေးကို ဘယ်လိုများ မျက်နှာပြင်ပုံပါတော့မလဲ။ မင်းကို လူကောင်းဖြစ်အောင် မသွန်သင်နိုင်တဲ့ ငါက ငါ့ချွေးမလေးကို ဘယ်လိုလုပ် မျက်နှာပြင်ရပါ့မလဲ”

“မသေနဲ့ ပေါ့ အဘွားရယ်၊ ဖေဖေက ချမ်းသာတာပဲ၊ အဘွားကို အသက်ရှည်အောင် ထားမှာ ပါ”

“မင်းကြောင့် ငါက အသက်ရှည်ရှည်ရော နေနိုင်ဦးမှာ လားဟဲ့”

“အဘွားကလည်း ဗျာ၊ ချိုနေလို့ သံပရာသီး ညှစ်ထည့်ပေးရင် ချဉ်တယ်၊ ချဉ်နေလို့ ဆားပြန်ထည့်ပေးရင် ငန့်တယ်၊ သားလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

သူက ဘုတောတောပြောပြန်လျှင် သန်မာနေသေးသော အဘွားရဲ့ လက်က သူ့ခေါင်းကို ခွပ်ခနဲပင်။

“အား ... လား ... နာလိုက်တာ၊ ဒီလက်ရည်နဲ့ သာဆိုရင် သေချာတယ်၊ အဘွား မသေနိုင်သေးဘူး”

ဟု ဆိုကာရှိပါသေးသည် ။ သူ့အခန်းရှေ့သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည် ။

သူပျော်သွားမိပါသည် ။ ဧည့်သည် ရောက်တယ်ဆိုလို့ ကတော့ အဘွားက မဖြစ်မနေ ထသွားရ တော့ မှာ လေ။ သူ အနေချောင်ပြီပေါ့။ သို့သော် ...

“သူဌေး ပြန်ရောက်နေပါတယ် အဘွား”

မထင်မှတ်ထားသော စကားလုံးကို ကြားလိုက်ရ၍ သူ့ခေါင်းပေါ် မြွေပေါက်သလို ခံစားလိုက် ရပါသည်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ သုံးနာရီကျော်ရှိပြီသာ ရှိပါသေးသည်။ အလုပ်များ သောဖေဖေက ဒီအချိန်ကြီး ပြန်ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ ရာသီဥတုအခြေအနေက သိပ်မကောင်းဘူးဆိုတာ သူ့ရဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် အတွေ့အကြုံအရ သိနေပါပြီ။

ဘွားအေဖြစ်သူကိုတော့ ဘောလုံးကစားသလို လိမ်ညာခေါက်ထွက်လို့ ရပေမယ့် ဂိုးသမားကြီး ဖေဖေကိုတော့ ကျော်လွှားဖို့ ခပ်ခက်ခက်ပင်။ ထို့ကြောင့် ပင် ရှားရှားပါးပါး ဖေဖေနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရချိန်တိုင်းမှာ သူ့အတွက် ခက်ခဲရသည် ချည်း ဖြစ်ပါသည်။

အဘွားကိုမကြောက်ပေမယ့် မျက်နှာထားတင်းသော ဖေဖေနှင့် တော့ သူ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်ပါ။ သို့သော် အခုတော့ ရှောင်လွှဲလို့ ရဟန် မရှိတော့ပါချေ။ သူ အချုပ်ခန်းထဲ ညအိပ်ပြီး ပြန်လာသည် ကို ဖေဖေ သိသွားပုံပေါ်ပါသည်။

သူနှင့် ဖေဖေကို ပြဿနာမဖြစ်စေလိုသည့် အတွက် အဘွားကတော့ ဒီကိစ္စ ဖေဖေကို မပြောဘူးဆိုတာတော့ သူ ကျိန်းသေသိပါသည်။ ဒါဆို ဘယ်သူကများ မျက်နှာလုပ်ပြီး အမေကျော် ဒွေးတော်လွမ်းနေရတာလဲ။ သိလို့ ကတော့ ချက်ချင်းအလုပ်ထုတ်ပစ်မယ်ဟု ရင်ထဲမှာ ကြိမ်းဝါးရင်း သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးကာ ထွက်သွားသော အဘွားနောက်သို့ ကုပ်ချောင်းချောင်း လိုက်လာခဲ့ရ ပြန်ပါသည်။

ညှဉ့်ခန်းထဲရောက်တော့ နံရံကိုမျက်နှာမူပြီး အရာအားလုံးကို ကျောခိုင်းထားသော ဖေဖေရဲ့ ကျောပြင်ကို ကြောက်ခမန်းလိလိ အသည်းအေးစွာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ထိုအချင်းအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မကြာခင် မုန်တိုင်းထန်တော့မယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိပြီး ဆိုဖာခုံပေါ်တွင် မ

သက်မသာထိုင်လိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တော့ အနည်းငယ်စိုးရွံ့နေခဲ့ပါသည်။ ။

“ဒီ ဆိုဖာဆက်တီဟာ ရှစ်သိန်းခွဲဝန်းကျင်တန်ဖိုးရှိတယ်၊ မင်းဖင်နဲ့ မတန်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ မထိုင်နဲ့ ”

ဟူသော စကားက ဆုံးမနေတာမဟုတ်ဘဲ နှိမ်ချနေသည့် သဘောဆောင်၍ ထိုစကားလုံးကို သူမကြိုက်ပါ။ ဒီလိုစကားမျိုးက သားအဖကြားမှာ မရှိသင့်ဘူးဟု ထင်ပါသည်။ ။

“မင်း ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းတော့”

ဟူသော စကားစုလေးက သေးငယ်ပေမယ့် မိုးကြိုးထက်မက၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပင် အရှိန် အဟုန်နှင့် သူ့ရင်ထဲသို့ ပက်ပက်စက်စက် ဝင်ရောက်တိုက်ခတ်သွားရပါ၏။

“ငါတို့ သားအမိကို မင်း ဒီလောက်ဒုက္ခပေးရရင် တော်ပါပြီ။ မင်းကို ငါစောင့်ကြည့်ချိန်တွေ ကုန်သွားပြီ။ ဝမ်းနင်ပေးခဲ့တာလည်း အကြိမ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး။ သည်းခံနိုင်စွမ်းလည်း ကုန်သွား ပြီ။ မင်းကြောင့် ငါ အမြဲတမ်းသိက္ခာကျရတယ်၊ အရှက်ရရတယ် ... မင်းမှာ တော်တာ ဘာတစ်ကွက် ရှိသလဲ။ ကောင်းတဲ့ အချက်ကလေးများ ဘယ်မှာ ရှိခဲ့သလဲ။ လိမ္မာတဲ့ အချိန်လေးများ ဘယ်တုန်းက ရှိခဲ့ဖူးလဲ။ အဲတော့ မင်းကို ငါစိတ်ကုန်တယ်၊ ဒီက ထွက်သွားတော့။ မင်းနဲ့ ငါတို့ နဲ့ ပတ်သက်မှုက ဒီလောက်နဲ့ ပဲ အဆုံးသတ်ကြစို့ ... ဟုတ်လား”

“သားရယ်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ တွမ်က မင်းရဲ့ သား ... ငါ့မြေးအရင်းကြီးပါ”

“တော်ပြီမေမေ၊ ဒီကောင် နှိပ်စက်တာ ဒီလောက်ကြီးများ

လွန်းနေပြီ။ ဒီလောက်နှစ်တွေ အများကြီး သည်းခံခဲ့ပြီးပြီ။ တော်လောက်ပါပြီ၊ အပြင်မှာ သူ့ဝမ်း သူ့ကျောင်းပါစေ။ ဒါမှ ထမင်း တစ်စေ့ရဲ့ တန်ဖိုးကို သူနားလည်လိမ့်မယ်။ ဖြုန်းတီးတာတွေလည်း များ နေပါပြီ။ ငွေတစ်ထောင်ရ အောင် ဘယ်လိုရှာရတယ်ဆိုတာ သူမသိသေးဘူး။ အလေလိုက်ချင်တဲ့ ကောင်၊ အပြင်မှာ တောင်းစား ... ဟေ့ကောင်”

ဟု ဆိုချိန်မှာ တော့ သူက ထိုင်နေရာမှ ချက်ချင်းထရပ်လိုက်ပြီး ...

“လူတိုင်းမှာ မာနရှိပါတယ်၊ အဲဒီလောက်ထိ နှိမ့်ချမနေပါနဲ့ ။ ဆင်းဆိုရင်ပဲ အသာတကြည် ဆင်းသွားမယ့်ကောင်ပါ။ မနေပါနဲ့ ဆိုတဲ့ အိမ်မှာ တော့ အတင်းတွယ်ကပ်ပြီး မနေပါဘူး။ စိတ်ချပါ”

“ဟဲ့ ... တွမ်၊ အဖေကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်လိမ္မာပျံ့ မယ်လို့ ပြော လိုက်လေ။ မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ ငါ့မြေးရယ်။ မင်းအဖေကို တောင်းပန်လိုက်ပါ”

ဖေဖေနှင့် သူ့ကြား ဗျာများ နေသောအတွားကိုတော့ သူ အားနာမိပါ၏။ သို့သော် သူ့အပေါ် စိမ်းကားတဲ့ ဖေဖေရဲ့ မျက်လုံးတွေကိုတော့ သူ့ရင်ထဲ နာကြည်းလှပါသည် ။ သူ့အပေါ်ကောင်းသည့် အတွားကိုတော့ သူ ချစ်ပါသည် ။ သူ ဆိုးသမျှ ပေသမျှကို ရိုက်လိုက်ဆိုဆဲလိုက်နှင့် သူ့အပေါ် နွေးထွေးခဲ့ပါသောအတွားကိုတော့ သူသိပ်ချစ်ပါသည် ။

သို့သော် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လုံးလုံး သူ့အပေါ်အေးစက်ခဲ့သည့် ဖေဖေက အခုတော့ အိမ်ကပါ နှင်ချလာ၍ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကြည်းရပါသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူ သံသယဝင်မိပါသည် ။ သူဟာ ဖေဖေသားအရင်းမှ ဟုတ်ရဲ့ လားလို့ ။

“အတွား၊ အသက်ကြီးပြီ၊ သားမရှိပေမယ့် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပါ။ သားကိုမရှိရပေမယ့် လက်တွေကို ကျန်းမာအောင်ထားပါ”

“မြေးလေး”

“သား သွားတော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မသွားခင် ဖေဖေကို တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့ချင်တယ်။ သားကို မွေးရလို့ မေမေသေသွားရတာကို သိနေတဲ့ သားကကော ပျော်ရွှင်နေမယ်ထင်သလား။ မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ မေမေ့ကို သားလည်း ချစ်ပါတယ်။ မေမေမရှိတာကို ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း ခံစားနေရတယ် ထင်သလား။ ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း ခံစားချက်ရှိတယ်ထင်နေသလား။ သားကလည်း ဆိုးနေ မိုက်နေပေမယ့် သွေးနဲ့ သားနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ လူပါ။ နွေးထွေးမှုလိုတယ်၊ အထီးကျန် တတ်တယ်၊ နာကျင်တတ်တယ်၊ ခံစားတတ်တယ်”

ဟု ဆိုကာ ဖေဖေရဲ့ တစ်ခုတည်းသော လက်ဆောင်ဖြစ်သော လက်မှာ မချွတ်တမ်း ပတ်ထားလေ့ရှိတဲ့ နာရီကို စားပွဲပေါ် ချွတ်တင်လိုက်ပြီး ...

“အဘွား ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ”

ဟု သာ ဘွားအဖြစ်သူကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုခမ်းနားထည်ဝါသော အိမ်ကြီးထဲမှ အဝတ် တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုဖြင့်သာ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာလာခဲ့ပါတော့သည်။ ။

“တွမ် ... တွမ် ... မြေးလေး”

သူ့နာမည်ကို တဖွဖွအော်ခေါ်နေသော အဘွားရဲ့ အသံက သူ့ကိုမျက်ရည်ကျစေရပါသည်။ ။ အဘွားကို ချစ်ပေမယ့် သူ လှည့်မကြည့်ချင်ပါ။

“တွမ် ... တွမ် ... မြေးလေး ... တွမ်”

သူ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သူ့ခြေလှမ်းတွေကို တုန့်ဆိုင်းခြင်းအလျဉ်း မရှိဘဲ ထွက်လာခဲ့ ပါသည်။ ။

သူ ဘာလုပ်မှာ လဲ ... သူ့ဘဝကို ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်မှာ လဲ ... အခုမှ စတဲ့ သူ့ဘဝရဲ့ စာမျက်နှာကို ဘယ်လိုအကြောင်းအရာနဲ့ စဖွင့်မှာ လဲ။

ဒါကို သူမတွေးပါ။ တွေးလည်း မတွေးချင်ပါ။ အတိတ်ဆိုတာမျိုးလည်း မရှိချင်ပါ။ ပစ္စုပ္ပန် ဆိုတာမျိုးလည်း ရှိမနေပါ။ အနာဂတ်ဆိုတာမျိုးကိုလည်း မလိုချင်ပါ။ လောကမှာ သူဟာ လေပွေ တစ်ခုကို စတင်ရွက်လွှင့်ပါတော့သည် ။

*